

- opportunity to see the own activity results;
- opportunity to use modern technologies by students and teachers during their project work;
- usage of the world network Internet;
- usage of various interaction forms for fulfillment of the pedagogy of cooperation on practice;
- education globalization process aimed at the certain result;
- opportunity for the real long-term integration;
- new opportunities for informal control over learner's achievement level [6].

A project is an extended task which usually integrates language skills work through a number of activities. These activities involve working towards an agreed goal and many include planning, the gathering of information through reading, listening, interviewing, discussion and processing of information, problem solving and oral or written reporting.

Simon Haines identifies the following types of projects:

1. Projects-messages or research projects (Information and Research projects).
2. Projects-interview (Survey projects).
3. Project-production (Production projects).
4. Role-playing games and dramatic performances (Performance and Organizational projects) [5, p. 80].

Emphasis transfer in teaching from the teacher-centered approach to the student-centered one as well as awareness of the necessity of student efforts' support have led to new challenges for a teacher. Awareness rise concerning the self-managed learning will stimulate students to become more independent in their learning. One of the main reasons of this is that "learning can be more efficient when pupils are active during the learning process taking responsibility for their study and making decisions connected with this" [6, p. 6].

Thus, project method makes possible to individualize the learning process, demonstrate student's independence in planning, organization and control of his activity. The application of project methodology at lessons ensures the support of permanent interest to foreign language learning, deepen and systemize students' knowledge on studied themes.

REFERENCES

1. Baltabaeva M. The project method in foreign language teaching. "Young Scientist". 2 (188). 2018. P. 87–89.
2. Haines S. Projects for the EFL Classroom: Resource materials for teachers. Walton-on-Thames: Nelson, 1991. 108p.
3. Lytvyna Iu. Project method in language learning: Methodology aspects and humanistic approach. Canadian Scientific Journal. 2015. No. 1 URL: <http://csjournal.ca/project-method-in-language-learning-methodology-aspects-and-humanistic-approach/>
4. Полат Е. С. Метод проектов на уроках иностранного языка. Иностранные языки в школе., 2000. №2 -№3. С.3–10.

Коловоротна А. О.

група Філ–41 А (Хмельницька гуманітарно-педагогічна академія)
Науковий керівник – викладач Аніщенко І. М.

ВПЛИВ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ НА РОЗВИТОК ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНИМИ ПОТРЕБАМИ В ІНКЛЮЗИВНОМУ КЛАСІ

Інклюзивне навчання – навчання учнів із особливими потребами шляхом залучення їх до загального освітнього середовища за місцем їхнього проживання. Інклюзивне навчання розглядається як альтернатива інтернатній системі (коли дітей з особливими потребами утримують та навчають окремо від інших дітей) та навчанню вдома.

Згідно концепції інклюзивного навчання всі діти мають однакову цінність для суспільства, а для того, щоб вони стали активними повноцінними його членами, треба забезпечити гнучку індивідуалізовану систему навчання всіх дітей в умовах масової загальноосвітньої школи за місцем проживання.

Головною метою вивчення іноземної мови є формування в учнів комунікативної компетентності з урахуванням комунікативних умінь, сформованих на основі мовних знань і навичок, оволодіння вміннями й навичками спілкуватися в усній і письмовій формі з урахуванням мотивів, цілей та соціальних норм мовленнєвої поведінки в типових сферах і ситуаціях.

Вивчення іноземної мови дітьми з особливостями психофізичного розвитку у сучасній педагогічній науці викликає багато суперечок і нарікань. Між тим педагогічна практика засвідчує, що іноземна мова, як і рідна, за визначенням І. А. Зимньої, має забезпечувати соціальні, інтелектуальні та особистісні потреби людини. Завдяки мовленнєвій діяльності дитина розвивається, виховується, пізнає світ і себе [2, с. 53].

У сучасній методичній літературі вирізняють чотири основні підходи до організації навчально-виховного процесу з іноземної мови. Комунікативний підхід найбільшою мірою відбиває специфіку іноземної мови як навчального предмета. Цей підхід визначився в результаті методичного осмислення наукових досягнень у галузі лінгвістики – теорії комунікативної лінгвістики і психології та теорії діяльності, що знайшло відображення в роботах із психології та методики навчання іноземних мов (О. О. Леонтьєв, І. О. Зимня, Ю. Т. Пассов, С. Ф. Шатілов, Г. В. Рогова та ін.).

Реалізація комунікативного підходу у навчальному процесі з іноземної мови означає, що формування іншомовних мовленнєвих навичок і вмінь відбувається шляхом і завдяки здійсненню дитиною іншомовної мовленнєвої діяльності. Інакше кажучи, оволодіння засобами спілкування (фонетичними, лексичними, граматичними) спрямовано на їх практичне застосування у процесі спілкування. Оволодіння дітьми говоріння, аудіювання здійснюється через реалізацію цих видів мовленнєвої діяльності у процесі навчання в умовах, що моделюють ситуації реального спілкування. З огляду на це, їхня навчальна діяльність організовується таким чином, щоб вони виконували вмотивовані дії з мовленнєвим матеріалом для вирішення комунікативних завдань, спрямованих на досягнення цілей і намірів спілкування [3, с. 153].

Під час організації навчання дітей з обмеженими можливостями здоров'я варто враховувати особливості, якості та здібності, які вже є рисами особистості дитини, а також потрібно враховувати низьку працездатність і особливості їх пізнавальної діяльності. Лише за умов чіткого визначення психофізіологічних можливостей дитини та труднощів, які вона може зустріти у процесі навчання, можна створити ефективні педагогічні умови для всебічного її розвитку. У процесі навчання іноземної мови молодших школярів з особливими освітніми потребами потрібно не тільки враховувати психічні особливості, а й активно підтримувати їх у навчальному процесі; застосовувати таку методику навчання, яка б максимально враховувала індивідуальні можливості кожної дитини.

Вивчення іноземної мови на ранніх етапах навчання впливатиме на розвиток психіки дитини і, зокрема, збагачення її інтелекту, що, своєю чергою, зумовлюється активізацією основних пізнавальних процесів – уваги, пам'яті, мислення. Отже, опанування мовленнєвими засобами іноземної мови сприятиме інтелектуальному розвитку, оскільки цей процес нерозривно пов'язаний із розвитком розумових функцій. Окрім іншого, вивчення іноземної мови сприяє інтеграції дитини у суспільне життя, допомагає їй користуватись усіма можливостями, які пропонує суспільство, формує етичне ставлення до оточуючого світу і самої себе [1, с. 20].

Таким чином, під час занять з іноземної мови з дітьми з особливими освітніми потребами педагогом на перше місце висувається завдання щодо розвитку мислення, пам'яті, мови, активізації пізнавальної діяльності, збагачення дитини знаннями про навколишній світ, чому англійська мова сприяє як ніякий інший предмет. В цьому аспекті практичне володіння мовою стає не метою, а засобом вирішення цього завдання.

Задля ефективної реалізації цієї мети педагог повинен знаходити індивідуальний підхід до кожної дитини, враховуючи загальний рівень розвитку дитини та особливості її психологічного стану.

Отже, завдяки іншомовному інклюзивному навчанню дитина з особливими освітніми потребами має можливість оволодіти принаймні елементарним рівнем іноземної мови і також це дає можливість соціалізуватися в сучасному суспільстві та не мати труднощів у спілкуванні з однолітками.

ЛІТЕРАТУРА

1. Засенко В. Діти з особливими потребами: пріоритетні напрямки державної політики України в галузі освіти, соціального захисту й охорони здоров'я В. Засенко, А. Колупаєва «Особлива дитина: навчання і виховання» 2014. № 3. С. 20–29.
2. Колупаєва А. А. Від сегрегації до інклюзії. Дидактичні та соціально-психологічні аспекти корекційної роботи у спеціальній школі: наук.-метод. зб. К. Науковий світ, 2005. Вип. 6. С. 52–56.
3. Постовий Е., Засенко В., Колупаєва А. Інтегроване навчання: вибір за батьками. Дидактичні та соціальнопсихологічні аспекти корекційної роботи у спеціальній школі: Наукметод. зб. Вип. 5. Київ, 2004. С. 153–154.

Комзол Б. С.

група УР 43 (Національний університет

«Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка)

Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Красавіна В. В.

ДОСЛІДЖЕННЯ ЕТИМОЛОГІЇ ТОПОНІМІВ УКРАЇНИ (НА ПРИКЛАДІ НАСЕЛЕНИХ ПУНКТІВ ГОРОДНЯНСЬКОГО РАЙОНУ ЧЕРНІГІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ)

Походження власних назв географічних об'єктів цікавить науковців, краєзнавців давно. Правильно пояснивши той чи інший ойконім, його етимологію, ми отримуємо важливу інформацію про минуле свого краю: його природні умови, економіку, етнічний склад населення, історичні події тощо.

З'ясування внутрішньої форми й походження онімів є важливим чинником розуміння генетичних зв'язків і контактів споріднених і неспоріднених мов.

Походження топонімів тісно пов'язане з історією народу, тому етимологічні дослідження набувають першорядного значення при вирішенні важливих історичних, етнографічних, етногенетичних питань. Історична ономастика дає нам уявлення про життя, менталітет, звичаї, традиції носіїв мови ще в доісторичні часи, від яких не збереглося писемних пам'яток.

Класифікація географічних назв – проблема дискусійна. Єдиної універсальної класифікації онімів на позначення географічних об'єктів на сьогодні не існує, і її створення малоімовірне, оскільки предмет вивчення топоніміки – топоніми – є багатогранним. До того ж різний підхід у топонімічних дослідженнях спричинив до створення різних класифікацій онімів цього класу.

Перші спроби наукової топонімічної класифікації відносяться до XIX ст., коли було вказано на їх належність до різних морфологічних груп і семантичних типів. У 1924 р. вчений-географ В.Семенов-Тянь-Шанський класифікував назви за 7 категоріями: від особистих імен і прізвиць, від церковних свят, від історичних імен, від язичницького культу, від древніх племен, присвоєні на честь різних подій та осіб, від предметів, що становлять типовий географічний краєвид даної місцевості.

Над топонімічною класифікацією за категоріями об'єктів працював і білоруський учений В. Жучкевич. Дослідник пропонує виокремлювати шість груп топонімів [1]: загальногеографічні ландшафти, географічні, топоніми, що належать до рельєфу і ґрунтів, флористичні, соціально-географічні, економіко-географічні. Автор охарактеризував кожен таку групу.

Сьогодні намагаються класифікувати географічні назви за лексико-семантичним принципом. «Саме тут топоніми найбільш прозоро відображають історію народу», – підкреслює Ю. Карпенко [2]. Автор виділяє 4 основні класи топонімів: топоніми, джерелом яких є інші власні географічні назви; топоніми, що утворилися від антропонімів; топоніми, утворені від назв предметів і явищ культури; топонімічні назви, незрозумілі за своїм походженням.